

JOŽ. BEKŠ:

REKRUTOVE PESMI.

1.

Kaj bo pušeljč rožmarina?
V letih treh se posuši!
Srce naj kot zdaj ostane,
in ljubav, ki v njem gori!

2.

Kakor belo-rdeče rože
se nasmihate z neba,
jaz bi stopil na planino,
kadar dihate z neba —
oj oblaki, oj sokoli!

Jaz bi stopil na planino
in utrgal vas z roko,
na srce prižel vas burno,
da bi lažje mi bilo —
oj oblaki, oj sokoli!

Kakor belo-rdeče rože
v duši zaiskri spomin,
ki od vas je mnogo lepši
in silnejši od planin —
oj oblaki, oj sokoli!

3.

Jaz moram hiteti, hiteti,
za goro nagiblje se dan;
na jugu pojó mi škrjančki,
jaz pa sem tih in bolan.

Bolan, a ne morem umreti ...
Živela nebeška jesen,
jaz bi na obraz te poljubil,
in naj še tako bo leden.

Jaz bi na obraz te poljubil
in mirno zaprl bi oči,
nad mano podé se oblaki,
v daljavi gozd črni šumi...

4.

In če bo treba
skočim do neba,
kadar trobenta zapoje:
Fantje vstanite,
v vojsko pojdite,
v boju umreti sladko je!

Kdo bo za mano,
mrtvim prerano,
solzo z oči si otrl?
Morda z dovtipi
bi me zagrebli:
Mrtev je, ker je — umrl.

5.

Gremó — a časa ni za slovo,
na ustnicah pesem umira,
srce je polno nemira
in lice nam je blede.

Bog ve, kam vodi nas dolga pot?
Ah luči nikjer in nikjer pristana —
mladost neužita — bodočnost neznana,
in tuji obrazi vsepovsod.

Par vriskov zamrlih — in vlak
skozi noč nedogledno sopiha;
ni čuti zdravic, ni slišati vzdihla,
na dušo pada boleost in mrak...

